

.....

.....
.....

.....
.....
.....
.....
.....

PISEMNA INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Katowice działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3 w związku z art. 14b, art. 14c i art. 14k § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018r. poz. 800 z późn. zm.) oraz art. 4 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (j.t. Dz. U. z 2018r. poz. 1445)

postanawia

udzielić na wniosek
..... z siedzibą przy interpretacji przepisów prawa podatkowego uznając za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy, iż opisane we wniosku lądowisko podlega opodatkowaniu łącznie z budynkiem, według zasad określonych w art. 4 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (j.t. Dz. U. z 2018r. poz. 1445).

UZASADNIENIE

Dnia do tutejszego Organu wpłynął wniosek z dnia o wydanie interpretacji indywidualnej, w której Wnioskodawca zwrócił się do Prezydenta Miasta Katowice z zapytaniem w zakresie „sposobu opodatkowania nieruchomości - lądowiska dla śmigłowców, opisanego we wniosku o udzielenie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego”.

W zakresie opisu istniejącego stanu faktycznego Wnioskodawca wskazał, iż „..... jest samodzielnym publicznym zakładem opieki zdrowotnej, wpisanym do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą, którego podstawowym profilem działalności jest działalność lecznicza w rozumieniu ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654, z późn. zm.). Działalność lecznicza Szpitala polega na udzielaniu świadczeń zdrowotnych i jest realizowana w obiektach budowlanych, w tym budynkach, do których Szpitalowi przysługuje prawo własności. Obecnie Szpital realizuje inwestycję budowlaną, polegającą na wybudowaniu dodatkowego budynku szpitalnego, w którym będzie mieścił się Szpitalny Oddział Ratunkowy oraz bloki operacyjne. W związku z wymogami Ministerstwa Zdrowia, szpital ujął w inwestycji budowę lądowiska dla helikopterów ratunkowych. Lądowisko to mieści się na dachu budynku i jest konstrukcyjnie z nim związane. Lądowisko zostało wpisane do rejestru lądowisk cywilnych w dniu

Dalej Wnioskodawca poinformował, iż „Budynek, na którym znajduje się lądowisko to nowopowstały 4-kondygnacyjny obiekt o konstrukcji szkieletowej żelbetowej z wypełnieniem ścian z bloczków komórkowych. Budynek posiada stropy oraz schody żelbetowe monolityczne, dach płaski żelbetowy z bocznymi attykami o wysokości ok 1,25m ocieplony wełną mineralną z membraną dachową z folii PCV. Nad dachem budynku wykonano płaską nieosłoniętą płytę żelbetową lądowiska dla helikopterów opartą na słupach żelbetowych usztywnionych ryglami, wysuniętą poza obrys budynku po obwodzie o ok. 1,6m. Do krawędzi bocznych płyty lądowiska zamocowano dodatkową stalową konstrukcję stanowiącą zabezpieczenie przed upadkiem z wysokości. Instalacje w budynku: wodno-kanalizacyjna, CO, klimatyzacja, wentylacja, elektryczna, gazów medycznych, hydrantowa i p.poż., teletechniczna i teleinformatyczna.

Przeznaczenie budynku:

parter - Szpitalny Oddział Ratunkowy z podjazdem dla karettek,

I piętro - gabinety lekarskie oraz pomieszczenie strefy technicznej,

II piętro - pomieszczenia bloku operacyjnego z częścią socjalną i magazynową, zadaszenie budynku,

III piętro - dach budynku, na którym zlokalizowano strefę techniczną z zabudową urządzeń (centrale wentylacyjne, agregaty). Kondygnacja ta posiada jedynie ściany boczne (attyki) do wysokości ok. 0,9 m (ponad pokrycie dachu). Poza tym nie posiada ścian i osłon bocznych.

IV piętro - lądowisko dla helikopterów Szpitalnego Oddziału Ratunkowego z windą szpitalną”.

W złożonym wniosku Wnioskodawca w sposób wyczerpujący przedstawił własne stanowisko w sprawie oceny prawnej stanu faktycznego wskazując, iż „lądowisko podlega opodatkowaniu łącznie z budynkiem, według zasad określonych w art. 4 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych”.

Wnioskodawca, uzasadniając swoje stanowisko, wskazał: „Stosowanie do treści art. 2 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają grunty, budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 1 wspomnianej ustawy przez budynek rozumie obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Natomiast budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Wnioskodawca wyjaśnił, iż „według ustawy Prawo budowlane art. 3 pkt 2 jako budynek należy rozumieć obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Natomiast pkt 3 tego artykułu definiuje budowlę jako każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszyny antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Budowla to obiekt, który nie jest trwale związany z gruntem, nie posiadający fundamentów i dachu”. Wnioskodawca ponadto wskazuje „Definicja budowli zawiera w sobie m. in. lotnisko. Należy jednak odróżnić lotnisko od lądowiska. Lotnisko, zgodnie z ustawą Prawo lotnicze art.2 ust.4, jest to wydzielony obszar na lądzie, wodzie lub innej powierzchni w całości lub części przeznaczony do wykonywania startów, lądowań i naziemnego ruchu statków powietrznych, wraz ze znajdującymi się w jego granicach obiektami i urządzeniami budowlanymi o charakterze trwałym, wpisany do rejestru lotnisk. Natomiast lądowisko jest to wydzielony obszar na lądzie, wodzie lub innej powierzchni w całości lub części przeznaczony do wykonywania startów, lądowań i naziemnego ruchu statków powietrznych, ujęty w ewidencji lądowisk (art. 2 ust. 5 Prawo lotnicze)”.

Podsumowując własne stanowisko w sprawie oceny prawnej stanu faktycznego Wnioskodawca stwierdził, że „Powstałe na dachu Szpitala miejsce do lądowania śmigłowców ratunkowych nie spełnia definicji lotniska, natomiast spełnia definicję lądowiska. Szpital uważa, że lądowisko na dachu budynku nie spełnia także definicji budowli, ponieważ nie jest to obiekt wolnostojący, który można od budynku wyodrębnić”, podkreślając ponadto, że „na podstawie powyższych definicji (...) lądowisko wyniesione na budynku Szpitala stanowić będzie część składową tego budynku – dach” wskazując, iż „lądowisko znajdujące się na dachu budynku, nie stanowi odrębnego przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości, opodatkowany będzie budynek, uwzględniając powierzchnię lądowiska”.

We wniosku Wnioskodawca złożył stosowne oświadczenie, o którym mowa w art. 14b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018r. poz. 800 z późn. zm.) oraz uiszczył należną opłatę za wydanie interpretacji w kwocie 40,00zł zgodnie z art. 14f niniejszej ustawy Ordynacja podatkowa, a dowód wniesienia opłaty (wydruk potwierdzenia wykonania operacji przelewu) załączył do wniosku.

Mając na względzie przedstawiony stan faktyczny oraz zaprezentowane przez Wnioskodawcę własne stanowisko w sprawie, podstawową kwestią, było przeanalizowanie obowiązujących przepisów prawa w zakresie problematyki zawartej we wniosku.

Podatek od nieruchomości należy do grupy podatków majątkowych i oznacza to, że jest podatkiem wiążącym się z posiadaniem gruntu, budynku, czy budowli. Obowiązek podatkowy i zasady opodatkowania podmiotów z tytułu posiadania nieruchomości normuje ustawa z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (j.t. Dz. U. z 2018r. poz. 1445).

W przepisie art. 1a ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wskazano, iż budynek to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Powyższy zapis jest zbliżony swą treścią do brzmienia art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (*Dz. U. z 2018 r. poz. 1202 z późn. zm.*) zgodnie, z którym ilekroć w ustawie jest mowa o budynku należy przez to rozumieć taki obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach.

Pojęcie budowli w cytowanej ustawie o podatkach i opłatach lokalnych zdefiniowane zostało jako obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem (*art. 1a ust. 1 pkt 2*).

Przez pojęcie obiektu budowlanego w myśl art. 3 pkt 1 ustawy Prawo budowlane należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych oraz przez pojęcie urządzenia budowlanego w myśl art. 3 pkt 9 powołanej ustawy wskazano urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki. Natomiast w punkcie 3 przedmiotowego artykułu ustawodawca wskazał, iż pod pojęciem budowla należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Po przytoczeniu definicji i odesłań znajdujących się w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych oraz w ustanie Prawo budowlane zasadniczą kwestią w rozpatrywanej sprawie jest zatem ustalenie czy opisane przez Wnioskodawcę „*ładowisko dla helikopterów*” stanowi część budynku – na co w zaprezentowanym stanowisku własnym opisanym we wniosku wskazuje Wnioskodawca, czy też budowlę usytuowaną na dachu budynku – co Wnioskodawca zanegował.

Dokonując zatem prawnopodatkowej kwalifikacji wskazanego przez Wnioskodawcę przedmiotu opodatkowania „*ładowiska dla helikopterów*” należy oprzeć się w pierwszym rzędzie na przepisach ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a jedynie pomocniczo, w zakresie ustawowego odesłania, na ustawie Prawo budowlane.

Jak to zostało szczegółowo przywołane powyżej definicja budynku zarówno w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych jak i w ustawie Prawo budowlane jest tożsama i nie budzi żadnych wątpliwości. Kolejnym krokiem rozważań winno być zatem ustalenie co kryje się pod pojęciem część budynku, a następnie czy za taką można uznać opisaną przez Wnioskodawcę „*płaską nieosłoniętą płytę żelbetonową ładowiska dla helikopterów opartą na słupach żelbetonowych usztywnionych regalami, wysuniętą poza obrys budynku po obwodzie o ok. 1,6m*”.

W ustawie o podatkach i opłatach lokalnych ani też w ustanie prawo budowlane nie zdefiniowano wprost pojęcia części budynku niemniej ustawodawca dla celów wymiaru podatku od nieruchomości posługuje się tym pojęciem. W art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych ustawodawca wskazał, iż dla budynków lub ich części podstawę opodatkowania stanowi powierzchnia użytkowa, natomiast art. 4 ust. 2 wskazuje, iż powierzchnię pomieszczeń lub ich części oraz część kondygnacji o wysokości w świetle od 1,40 m do 2,20 m zalicza się do powierzchni użytkowej budynku w 50%, a jeżeli wysokość jest mniejsza niż 1,40 m, powierzchnię tę pomija się. Na powyżej zacytowane przepisy ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, jako podstawę opodatkowania podatkiem od nieruchomości budynku na którym posadowione jest ładowisko dla helikopterów wprost powołuje się Wnioskodawca.

Powierzchnia użytkowa budynku lub jego części zgodnie z zapisem art. 1a ust. 1 pkt 5 powołanej powyżej ustawy to powierzchnia mierzona po wewnętrznej długości ścian na wszystkich kondygnacjach, z wyjątkiem powierzchni klatek schodowych oraz szybów dźwigowych; za kondygnację uważa się również garaże podziemne, piwnice, sutereny i poddasza użytkowe.

Stosownym w tym miejscu będzie przytoczenie pojęcia kondygnacji, które zdefiniowane zostało w rozporządzeniu wydanym na podstawie ustawy Prawo budowlane przez Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (*Dz. U. 2015 poz. 1422 z późn. zm.*).

Zgodnie z paragrafem 3 rozporządzenia ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o: kondygnacji należy przez to rozumieć poziomą część budynku, zawartą pomiędzy powierzchnią posadzki na stropie lub najwyższej położonej warstwy podłogowej na gruncie a powierzchnią posadzki na stropie lub warstwy osłaniającej izolację cieplną stropu, znajdującego się nad tą częścią budynku, przy czym za kondygnację uważa się także poddasze z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi oraz poziomą część budynku stanowiącą przestrzeń na urządzenia techniczne, mającą średnią wysokość w świetle większą niż 2 m; za kondygnację nie uznaje się nadbudówek ponad dachem, takich jak maszynownia dźwigu, centrala wentylacyjna, centrala klimatyzacyjna, obudowa wyjścia z klatki schodowej, kotłownia lub inne pomieszczenia techniczne (pkt 16); kondygnacji podziemnej - należy przez to rozumieć kondygnację zagłębioną poniżej poziomu przylegającego do niej terenu co najmniej w połowie jej wysokości w świetle, a także każdą usytuowaną pod nią kondygnację (pkt 17); kondygnacji nadziemnej - należy przez to rozumieć każdą kondygnację niebędącą kondygnacją podziemną (pkt 18). Zgodnie z powyższym przyjąć więc należy, że częścią budynku są m.in. poddasza, poddasza użytkowe, strychy, piwnice, sutereny będące kondygnacjami. Natomiast kondygnacjami nie są wszelkiego rodzaju nadbudówki ponad dachem.

Podsumowując i biorąc pod uwagę przedstawiony opis zrealizowanej przez Wnioskodawcę inwestycji należy stwierdzić, że „*ładowisko wyniesione na budynku Szpitala*” przy uwzględnieniu opisanego we wniosku stanu faktycznego wskazanego jako „*płaską nieosłoniętą płytę żelbetonową ładowiska dla helikopterów opartą na słupach żelbetonowych usztywnionych regalami, wysuniętą poza obrys budynku po obwodzie o ok. 1,6m*”, z zaprezentowanego powyżej prawnego punktu widzenia, nie posiada elementów (tj. między innymi ścian, przegród budowlanych), które umożliwiają ustalenie podstawy opodatkowania, którą ma być powierzchnia mierzona po wewnętrznej długości ścian. Powyższe prowadzi wprost do stwierdzenia, że ładowiska wyniesionego na budynku Szpitala nie można uznać za kondygnację, a tym samym traktować jako części tegoż budynku.

W niniejszej interpretacji Organ podatkowy nie dokonał szczegółowej analizy brzmienia przepisu zawartego w art. 4 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych zgodnie z którym powierzchnię pomieszczeń lub ich części oraz części kondygnacji o wysokości w świetle od 1,40 m do 2,20 m zalicza się do powierzchni użytkowej budynku w 50%, a jeżeli wysokość jest mniejsza niż 1,40 m, powierzchnię tę pomija się, gdyż jak to zostało wskazane powyżej „*ładowiska dla śmigłowców, opisanego we wniosku o udzielenie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego*” nie należy uznawać za kondygnację budynku zatem rozstrzygnięcie sposobu ustalania jego powierzchni uznać należy za bezzasadne.

Na marginesie tutejszy Organ pragnie jeszcze zwrócić uwagę na brak konsekwencji i ciągu logicznego w zakresie opisu stanu faktycznego i stanowiska własnego zawartego we wniosku, gdyż przy wskazaniu przeznaczenia budynku Wnioskodawca zaznaczył, że „*III piętro - dach budynku, na którym zlokalizowano strefę techniczną z zabudową urządzeń (centrale wentylacyjne, agregaty). Kondygnacja ta posiada jedynie ściany boczne (attyki) do wysokości ok. 0,9 m (ponad pokrycie dachu). Poza tym nie posiada ścian i osłon bocznych. IV piętro - ładowisko dla helikopterów Szpitalnego Oddziału Ratunkowego z windą szpitalną.*” Z kolei w zajęтым stanowisku własnym wskazuje, iż „*ładowisko wyniesione na budynku Szpitala stanowić będzie część składową tego budynku – dach*”. A zatem Wnioskodawca z jednej strony wskazuje, że III piętro jest jednocześnie dachem i piętrem, a z drugiej, że funkcję tę pełni ładowisko. Jak jednak dowiedziono powyżej zarówno opisane przez Wnioskodawcę „*III piętro - dach budynku (...)*” jak i „*ładowisko wyniesione (...)* - dach” zgodnie z treścią zacytowanego Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie nie stanowią kondygnacji.

Wskazać w tym miejscu należy, iż Wnioskodawca w przedstawionym we wniosku stanowisku własnym wskazał, iż „*Definicja budowli zawiera w sobie m. in. lotnisko*” zaznaczając, że „*Należy jednak odróżnić lotnisko od ładowiska*” następnie przytaczając przepisy ustawy Prawo lotnicze w tym: „*Lotnisko, zgodnie z ustawą Prawo lotnicze art.2 ust.4, jest to wydzielony obszar na lądzie, wodzie lub innej powierzchni w całości lub części przeznaczony do wykonywania startów, lądowań i naziemnego ruchu statków powietrznych, wraz ze znajdującymi się w jego granicach obiektami i urządzeniami budowlanymi o charakterze trwałym, wpisany do rejestru lotnisk*” oraz „*ładowisko to wydzielony obszar na lądzie, wodzie lub innej powierzchni w całości lub części przeznaczony do wykonywania startów, lądowań i naziemnego ruchu statków powietrznych, ujęty w ewidencji ładowisk (art. 2 ust. 5 Prawo lotnicze)*”. Nadmienić należy, iż Wnioskodawca wskazując definicję ładowiska zacytował zapis art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 3 lipca 2002r. Prawo lotnicze w brzmieniu obowiązującym do września 2011r. Aktualnie obowiązujące brzmienie wskazanego przepisu (Dz. U. 2018 poz. 1183 z późn. zm.) stanowi, iż ładowiskiem jest obszar na lądzie, wodzie lub innej powierzchni, który może być w całości lub w części wykorzystywany do startów i lądowań naziemnego lub nawodnego ruchu statków powietrznych.

Reasumując, biorąc pod uwagę przytoczone powyżej przepisy zarówno ustawy o podatkach i opłatach lokalnych jak i ustawy Prawo budowlane, stwierdzić należy iż stanowisko Wnioskodawcy wskazujące, że „*ładowisko znajdujące się na dachu budynku, nie stanowi odrębnego przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości, opodatkowany będzie budynek, uwzględniając powierzchnię ładowiska*” nie znajduje odzwierciedlenia w obowiązujących przepisach, bowiem ładowisko nie może być uznane za kondygnację budynku, a tym samym nie może być zaliczone z

podatkowego punktu widzenia do jego części i być opodatkowanie według zasad określonych w art. 4 ust 1 pkt 2 i ust. 2 powołanej ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W świetle obowiązującego stanu prawnego Organ podatkowy uznaje stanowisko Wnioskodawcy, iż „*ładowisko podlega opodatkowaniu łącznie z budynkiem, według zasad określonych w art. 4 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych*” za nieprawidłowe.

Zaznaczyć należy, że interpretacja dotyczy wyłącznie przepisów prawa podatkowego, a organ podatkowy nie jest uprawniony do interpretacji przepisów z innych dziedzin prawa. Ponadto niniejsza interpretacja została wydana w oparciu o stan faktyczny przedstawiony przez , a co za tym idzie przedmiotowe postępowanie interpretacyjne ograniczono wyłącznie do udzielenia pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego w okolicznościach stanu faktycznego podanego przez Wnioskodawcę we wniosku. Związanie organu interpretacją dotyczy jedynie dokonanej wykładni przepisu podatkowego wyłącznie w kontekście stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę. Nie oznacza to, iż w przypadku dokonania w toku postępowania podatkowego innych ustaleń, Organ będzie musiał zająć stanowisko zbieżne z dokonaną wcześniej interpretacją.

Biorąc pod uwagę powyższe tutejszy Organ postanawia jak w sentencji.

POUCZENIE

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Od niniejszej interpretacji przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2, za pośrednictwem Prezydenta Miasta Katowice w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu interpretacji (*art. 53 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz.U. z 2017r. poz. 1369*).

Skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie, chyba że skargę wnosi prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka. Przez wyczerpanie środków zaskarżenia należy rozumieć sytuację, w której stronie nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, taki jak zażalenie, odwołanie lub ponaglenie, przewidziany w ustawie. Jeżeli stronie przysługuje prawo do zwrócenia się do organu, który wydał decyzję z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona może wnieść skargę na tę decyzję bez skorzystania z tego prawa (*art. 52 ww. ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi*).